

Hoofdstuk 1

De avond in mei waarop ik aan mijn tweede soloweekend begon, kwam ik laat terug van mijn werk. Bij het naderen van onze voordeur bekreep me een gevoel van onbehagen. Er hing een vage sigarettengeur bij de drempel. Ik keek om me heen, maar er was niemand te zien. Ook binnen was alles zoals ik het vanmorgen had achtergelaten. Toch rilde ik. Kwam het door het lege huis? Maar ik wist toch dat Marco op reis was?

Ik probeerde het vervelende gevoel van me af te schudden en vluchtte met Marco's bonbons de tuin in. Daar liet ik me onbesuisd in een tuinstoel vallen en zette mijn tanden in de chocola. Mm... dat zoete van chocola en hoe die langzaam zacht en romig werd, verrukkelijk! Marco was echt goed in het maken van bonbons. En hij was niet alleen goed in het maken van bonbons, mijmerde ik, hij was ook heel sportief en heel zorgzaam. Soms van allebei wat te veel, maar ondanks dat - en de bedenktijd - miste ik hem vreselijk.

Voordat ik de kleverige massa doorslikte, schoof ik hem met mijn tong heen en weer in mijn mond. Met mijn ogen dicht concentreerde ik me op de smaak. Die zoete troost had ik net nodig.

Er lagen nog twee moeilijke weken voor me. De doos bonbons die Marco me bij het afscheid had gegeven, was halfleeg. Over veertien dagen was de bedenktijd voorbij en nog altijd was me niet precies duidelijk wat ik op het spel had gezet. Natuurlijk had ik serieus nagedacht en er waren momenten waarop ik zeker wist dat ik alles, maar dan ook álles, zou doen om in verwachting te raken. Op andere momenten sloeg de twijfel toe: wilde ik werkelijk elke prijs betalen voor een zwangerschap? Het moest mij, net als zoveel anderen, toch lukken om gelukkig te worden zonder kinderen.

Ik beet de volgende bonbon doormidden en stopte de helft in mijn mond. Elke dag een, had hij bij het afscheid gezegd. Soms nam ik er twee en daar kreeg ik altijd spijt van. Ik legde de andere helft terug in de doos. Terwijl ik op de halve praline sabbelde, vroeg ik me af hoe Marco op dit moment tegen zijn toekomst aankeek: was het een toekomst met of zonder mij, met of zonder kinderen, met of zonder gehate onderzoeken? Ik zuchtte diep.

Veertien dagen geleden had hij zijn fietstassen volgeladen en mijn foto in zijn portemonnee gestopt. Na een laatste, verrassend hartstochtelijke kus, was hij de straat uit gefietst voor de ruim tweeduizend kilometer lange pelgrimstocht naar Santiago de Compostella. Op zijn speciaal daarvoor gekochte fiets. Marco was een fietsengek. Hij had er maar liefst vier! In onze garage stonden er drie: een mountainbike en een racefiets die hij veelvuldig gebruikte en zijn troetelkindje: de vintage racefiets uit 1985 waar zijn vader nog regionale succesjes op had behaald. Met de vierde fiets, een spiksplinternieuwe reisfiets, was hij nu op weg naar Spanje.

Mij had hij achtergelaten met een hoofd vol vragen, zeven porties diepgevroren soep en de door hemzelf gemaakte bonbons.

Overal voorjaar, overal nieuw leven. Alleen bij mij niet. Jaloers bekijk ik elke moeder, elk kind en elke kinderwagen. Onophoudelijk denk ik aan kleine roze en blauwe kleertjes. Hartgrondig benijd ik de vogels die met takjes voor het nieuwe nest af en aan vliegen.

Marco heeft een schort omgeknoopt en haalt een geurig stokbrood uit de oven. Het ziet er huiselijk en gezellig uit.

'Marco, als we via de gebruikelijke weg geen kind kunnen krijgen, leg jij je daar dan gewoon bij neer?'

Zijn schouders worden hard en hoekig als hij zegt: 'Jij niet dan?'

'Je weet dat ik er alles voor overheb.'

'Beginnen we weer,' zegt hij vermoeid. Ondertussen snijdt hij een tomaat in keurige schijffjes. 'Wanneer weet je dat het niet vanzelf gaat? Welke onderzoeken bedoel je? Ik kan niet tegen gedoe aan mijn lijf, dat weet je. Moeten we het daar echt alweer over hebben?'

Ik hou vol. 'Ik heb echt het gevoel dat ik iets mis.'

'Het lijkt me leuk, zo 'n kleintje om me heen, maar het leven dat we nu hebben, bevalt me ook prima.'

Ik weet wat er gaat komen. Dat we het met zijn tweeën toch fijn hebben. Dat we kunnen reizen, op stap gaan, uit eten en uitslapen zoveel we willen. En dat we elkaar hebben!

'Marco, wil je er alsjeblieft over denken? Zoals het nu gaat, gaat het niet goed met ons.'

Hij zucht hoorbaar, grijpt een komkommer en hakt die snel en vakkundig in partjes. 'Hoe bedoel je?'

'Toe nou Marco. Je weet ook dat het sinds de wintersport anders is. Ik wil dat het weer goed wordt. En ik wil ook dat we serieus gaan proberen zwanger te worden.'

'Weet je wat ik wil? Ik wil mijn eigen lieve Suzan weer terug.'
Hij legt het mes neer en slaat een arm om me heen.

'En verder?'

'Daar moet ik over denken.'

Mijn ongeduld groeit. Hij moet nadenken. Alweer uitstel. Nog altijd geen beslissing. Wanneer is hij er eindelijk uit? Ineens krijg ik een idee. 'Die serie op tv, waarin iemand naar Santiago

wandelt... *Als jij nou eens een maand vrij neemt en naar Santiago de Compostella fietst?*

Hij schrikt. 'Wil je me kwijt?'

'Natuurlijk niet,' roep ik terug, hoewel ik er niet zeker van ben dat het klopt wat ik zeg. 'Ik heb het over een denkpauze.'

'Dus geen time-out?'

Ik schud mijn hoofd. 'Een denkpauze.'

Ik opende mijn ogen. De...